

Malý zpravodaj dolnobenešovské farnosti **NEDĚLNÍČEK**

ÚNOR 2013

SLŮVKO FARÁŘE

Milí farníci,
už je to více, než dva roky, co máme možnost do svých domovů přinášet náš farní zpravodaj, který byl velmi kladně hodnocen na setkání tvůrců a spolupracovníků farních médií v Ostravě na biskupství. Toto setkání proběhlo v loňském roce.

Nejdůležitějším hlasem pro „život Nedělníčku“ je hlas váš, proto se na vás obracíme s prosbou, abyste se vyjádřili k jeho obsahu a vůbec úrovni (nakonec si toto periodikum také sami platíte!).

Oblast zamyšlení (Slůvko faráře, příběhy), oblast vzdělávání (světec měsíce, Putování Svatou Zemí) a tak dále, to všechno jsou věci, které bychom od vás rádi slyšeli formou vaší reakce na jednotlivé oblasti (rubriky) Nedělníčku.

Proto vás žádáme za celý tým Nedělníčku, abyste si našli pár minut a doplnili anketní lístek, který pak v týdnu nebo v neděli 10.2. vhodíte do krabičky pod kůrem kostela nebo v zákristii.

Mockrát vám děkujeme. Je to pro nás pomoc.

Pavel Kuchař, farář

Pohledy účastníků Tříkrálové sbírky

Nejvíc se mi líbilo, když jsem s kamarády chodila od domu k domu a poznávala nové lidi.

E. P., 3.tř.

Moc se mi líbilo jak jsme šli v čele s paní Janou K. od domu k domu, zazvonili a lidé s námi zpívali „My tři králové jdeme k vám“ a pak nám přispěli do kasičky.

V. K., 3.tř.

Nejvíce se mi líbilo, že se na nás lidé usmívali, přispívali a zpívali si s námi. Dobré na tom bylo, že když jsem měla hlad, mohla jsem si vzít Tatrunku a když jsem měla žízeň, tak mi dali lidé a tety napít.

Baltazarové neměli černé obličejce bo přšelo. Lidé byli hodní.

T. H., 4.tř.

Výsledky Tříkrálové sbírky

Dolní Benešov	87 902,-Kč
Zábřeh	21 250,- Kč
celkem	106 922,-Kč.

Pro srovnání

V loňském roce se vybralo 113 333,

Rozpis úmyslů na mše svaté ve farnosti Dolní Benešov na únor 2013

Den	Datum	Místo, čas	Úmysl	Pozn.
Po	4.2.	17.00	Za + Anežku Vinárkovou – výroční	
Út	5.2.	6.30	Za živé a + farníky	
St	6.2.	17.00	Za Alfonse Krakovčíka, syna a rodiče	
Čt	7.2.	17.00	Za Kristiánu Seidlovou, manžela a rodiče z obou stran	
Pá	8.2.	Záb 17.00		
So	9.2.	7.00	Za + Janu Lellkovou – měsíční	
Ne	10.2.	7.00	Za členy Živého růžence	
Ne	10.2.	Záb 8.30	Poděkování P.Bohu za přijaté milosti (85 let) a živou rodinu	
Ne	10.2.	10.00	Za + Norberta Vehovského – měsíční	
Po	11.2.	17.00	Za Edeltraudu Foltýnkovou, manžela a duše, na které nikdo ...	
Út	12.2.	6.30	Za živé a + farníky	
St	13.2.	17.00	Za + Aloisii Pavlenkovou (nedož.100 let), manžela a 2 syny	
Čt	14.2.	17.00	Za Marii Chřibkovou a manžela	
Pá	15.2.	Záb 17.00		
So	16.2.	7.00	Za + Helenu Kozelkovou – měsíční	
Ne	17.2.	7.00		
Ne	17.2.	Záb 8.30	Za dvojce + rodiče, boží ochranu a pomoc	
Ne	17.2.	10.00	Za + Jindřicha Postulku – měsíční	
Po	18.2.	17.00	Za Annu Laumerovou, 2 manžely, děti a 3 zetě	
Út	19.2.	6.30	Za živé a + farníky	
St	20.2.	17.00	Za Anežku Hilbertovou, manžela, sourozence a živou rodinu	
Čt	21.2.	17.00	Za + Josefa Zawadského, sestru Annu a bratry	
Pá	22.2.	Záb 17.00	Za dvojce + rodiče	
So	23.2.	7.00		
So	23.2.	16.00	Za + Pavla Faiku – měsíční	
Ne	24.2.	7.00		
Ne	24.2.	Záb 8.30	Za rodiče Sommerové a živou rodinu	
Ne	24.2.	10.00		
Po	25.2.	17.00		
Út	26.2.	6.30	Za živé a + farníky	
St	27.2.	17.00	Úmysl kněze	
Čt	28.2.	17.00	Za + Wernera Steffka, zetě, rodiče z obou stran, duše v očistci ...	
Pá	1.3.	6.30		
Pá	1.3.	Záb 17.00		
So	2.3.	7.00	Za Josefa Michalíka, otce a příjez	
Ne	3.3.	7.00	Za Josefa Mottla, rodiče a sourozence	
Ne	3.3.	Záb 8.30		
Ne	3.3.	10.00	Za Josefa Dombka, dvojce rodiče a příjez	

Poznámka: Kde byl úmysl textem delší, je jeho pokračování znázorněno třemi tečkami.

Slyšet sebe sama

Když nejsem doma já...

Abych se mohl setkat s Bohem, musím se předně setkat nejdříve sám se sebou. Předně musím být nejdříve sám u sebe. A to normálně nejsem. Neboť když se pozoruji, objevím, že se mé myšlenky potulují sem tam, že jsem se svými myšlenkami někde, ale ne u sebe. Nemám žádný kontakt se sebou, mé myšlenky mě odvádějí ze mne ven a vedou mě někam jinam. Nemyslím já, nýbrž „ono to myslí“ ve mně, myšlenky se osamostatňují, překrývají mé pravé „já“.

První úkon modlitby záleží v tom, abych se dostal nejdřív do styku se sebou samým. Tomu nás stále znovu učili církevní otcové a staří mniši. Tak Cyprián z Kartága říká: „Jak můžeš žádat od Boha, aby tě slyšel, když sám sebe neslyšíš? Chceš, aby Bůh myslel na tebe, a ty sám na sebe nemyslíš.“ („Quomodo te audiri a Deo postulas, cum te ipsum non audias? Vis esse Deum memorem tui, quando tu ipse memor tui non sis.“) Vždyť ty sám nejsi u sebe. Jak chceš, aby byl Bůh u tebe? Když já nejsem doma, nemůže mě ani Bůh zastihnout, kdyby chtěl ke mně přijít. Slyšet sebe znamená slyšet svou pravou podstatu. Ale setkat se se sebou znamená také slyšet své city a potřeby, slyšet to, co mnou hýbe. Slyšet sebe sama, dostat se do styku se sebou a se svými nejhlubšími potřebami je podle Cypriána podmínkou, abychom se dostali v modlitbě do styku s Bohem.

Modlitba není žádný zbožný útěk od mého „já“, nýbrž je to nejprve poctivé a bezohledné setkání se sebou. Tak mluví Evagrius Ponticus: „Chceš-li poznat Boha, uč se nejdřív poznávat sebe“. To není žádné psychologizování víry, to je nutný předpoklad modlitby. Když se ihned uteču k zbožným citům nebo slovům, nevede mě modlitba k Bohu, ale jen do širých prostorů mé fantazie. Musím se nejprve poctivě zaposlouchat do sebe samého. Při setkání s Bohem se musím setkat sám se sebou. Přitom nemůžeme říci, co je dřív, zda setkání se sebou jako předpoklad setkání s Bohem, nebo setkání s Bohem jako předpoklad setkání se sebou. Obojí se navzájem podmiňuje a prohlubuje.

Mám-li se setkat se sebou, však neznamená, že bych se měl ustavičně točit kolem sebe a kolem svých problémů nebo že bych měl ustavičně rozbírat svůj duševní stav. Nýbrž to znamená, že se mám prodat k své pravé totožnosti, k svému „já“, k jádru své osobnosti.

(Anselm Grün-z knihy Modlitba jako setkání , vydal(o): Karmelitánské nakladatelství)

Vybrala Věra Dudová

SVĚTEC MĚSÍCE

SVATÁ SCHOLASTIKA

Panna a řeholnice, sestra svatého Benedikta
Památka 10. února

Scholastika se narodila kolem roku 480 ve městě Norcia (Nursia) v umbrijských horách v Itálii jako dvojče slavného bratra Benedikta, patrona Evropy.

Jejich matka Abundancia zemřela při porodu. Otec Euprob, ze vznešeného rodu, svěřil děti do péče pěstounky..

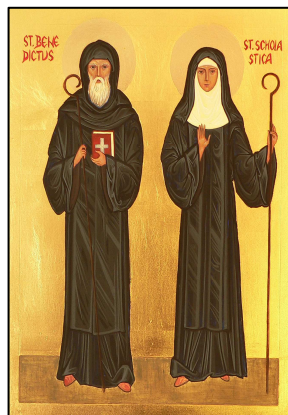
O jejím dětství nevíme téměř nic, snad jen to, že od mládí toužila, stejně jako její bratr, po mnišském životě v čistotě, a poslušnosti.

Již záhy vstoupila Scholastika do kláštera Rocabotte u Subiaka, východně od Říma. Později žila u Piambarole, asi 130 kilometrů jižně od Říma, poblíž benediktinského kláštera Montecassino, který zde založil její bratr Benedikt.

Zde, na úpatí téže hory, zakládá první ženský klášter benediktinek a její bratr je jí při tom vydatným rádcem a pomocníkem.

Jedenkrát za rok se setkávala řeholnice se svým bratrem Benediktem, zakladatelem řádu, k duchovním rozhovorům, ve dvorci mezi oběma kláštery.

Jejich poslední setkání je známé pro zázrak bouře, kterou si Scholastika vyprosila na zadržení bratra, aby sním mohla ještě déle hovořit o Bohu, neboť cítila, že se blíží konec její pozemské pouti.

Poslední den jejich setkání podrobněji zmiňuje Řehoř Veliký.

Benedikt chtěl odejít. Scholastika však cítila, že vidí svého bratra naposledy. Prosila ho tedy, aby zůstal u ní déle a rozmlouval s ní o radostech nebe. Benedikt velmi odmítal. Mnišský řád mu totiž nedovoloval strávit noc mimo klášter.

Tu Scholastika ve své beznaději snažně prosila o pomoc Boha. Bůh ji vyslyšel. Náhle se spustil silný liják, bouře, hotová povodeň. Benedikt byl nucen ustoupit. Zůstal. Pokračovali v duchovním rozhovoru po celou noc. Dokonce se zdržel u své sestry ještě tři dny a ona třetího dne náhle zemřela. Viděl, jak se její duše vznáší k nebi v podobě holubice. Tehdy zapěl děkvný chvalozpěv Bohu, za tuto prokázanou milost.

Řeholníci přenesli tělo Scholastiky na Benediktovo přání do hrobu, který měl připravený pro sebe v montecasinském klášteře.

Za nedlouho pochovali do téhož hrobu také Benedikta. Řehoř Veliký později napsal: „Tak ani smrt nemohla rozdělit těla těchto dvou, kteří byli duchem vždy v Bohu spojeni.“

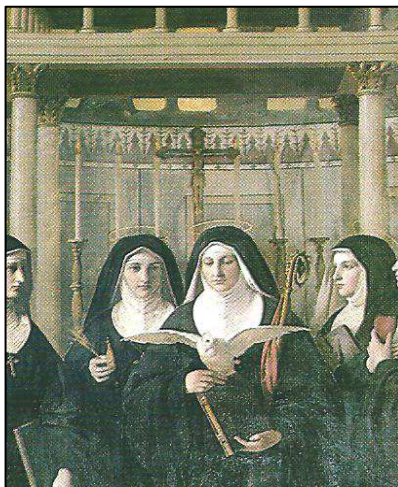
Nad jejich hrobem stojí dnes hlavní oltář montecassinské baziliky.

Svatá Scholastika je patronkou benediktinského řádu; ochránkyně proti dešti; proti blesku.

Vyobrazována bývá v rouchu abatyše, v černém řádovém hábitě benediktinek.

V souladu s legendou je také většinou s holubicí. Další atributy jsou kříž a lilie.

Scholastika nebyla mnohomluvná. Její přísloví znělo: „**mlč, nebo mluv o Bohu; neboť co na tomto světě je hodno slova.**“

Scholastika. Podle malby v beuronském klášteře

(O sv. Benediktu jsme četli v Nedělníčku č. 7/2012)

Některé lidi nemůžu vystát...

Snášejte se a navzájem si odpouštějte, má-li kdo něco proti druhému. (Kol 3,13)

Snášet se a odpouštět si...?

Možná nás napadne: kdyby byli bližní jiní, bylo by to snášení snadné. Nebo: kdyby byli jiní aspoň ti nejbližší, na kterých mi nejvíc záleží. Ale oni jsou "takoví"...Každý jsme ale "nějaký" a rozhodně nejsme pro každého a vždy ideální. Nekonečné přemítání o tom, jak by se měl druhý změnit, v podstatě nikdy k ničemu nevede, leda později ke konfliktu.

Naopak poněkud nepříjemné přemýšlení o tom, jak jsem já sám někdy těžko snesitelný, může můj vztah k druhým poněkud nadlehčit. Vždyť oni snášejí mne a dokonce mi i odpouštějí. Mám tedy o důvod více snášet je a také jim odpouštět. Je to svízelné a nejde to hned a vždy. Přesto: "Alespoň někdy" je nekonečně více než "nikdy". Každý úspěch ve snášení druhých a v odpouštění nás může posílit v poznání, že to jde. A v odhodlání: Zkusit to zase.

CHCEŠ-LI BÝT OTROKEM NĚJAKÉHO ČLOVĚKA, NESNÁŠEJ HO

Chceš-li být otrokem nějakého člověka, nesnášej ho. Pak s tebou bude ráno, po celý den i v noci. Tenhle člověk s tebou bude také jíst a naruší tvé trávení. Zničí tvou schopnost koncentrace, zničí každou příjemnou chvíli a zbaví tě tvého drahého pokoje i radosti. Svě štěstí vkládáš do jeho rukou. Dáváš mu skutečnou moc nad sebou samým... (John Powell)

KŘIVDA SE NEVYHNE NIKOMU

Neexistuje člověk, který by nikdy neprožil křivdu a ublížení. Neexistuje člověk, kterého by prodělaná křivda a ublížení nebolely. Pocit křivdy, ublížení a nespravedlnosti se hluboce dotýkají nitra každého člověka a volají po vyrovnání, odplatě a pomstě. Příkoří nenechává nikoho chladným.

MÁME ZLU NECHAT VOLNÝ PRŮCHOD ?

Do této situace vstupuje Ježíšova výzva k odpuštění. Není ale naivní, nerealistická a odtržená od života? Máme každému jen tak "odpustit"? Máme zlu nechat volný průchod? Zlu je přeci třeba se postavit! Ale odpustit?

ODPUŠTĚNÍ NESCHVALUJE ZLO

Odpuštění a boj proti zlu si neprotiřečí. Ježíš sám ukazuje cestu k naplněnému životu i skrze odpuštění. Jeho život je ale současně bojem proti zlu. Nelze totiž ztotožňovat člověka s jeho jednáním. Člověku konajícímu zlo je třeba odpustit a dát mu šanci. Jeho činy se ale musí odsoudit a popřípadě je třeba přijmout opatření k zamezení šíření zla. Boj se zlem ale nesmí odpuštění opomíjet. Jinak by se totiž ke slovu dostala pomsta, která plodí další zlo, další zášť a další nenávist.

PROČ ODPOUŠTĚT ?

Neodpuštění negativně ovlivňuje celý život člověka, včetně jeho těla a psychiky. Zanedbané, potlačené a někdy i zdánlivě zapomenuté křivdy nic neřeší. Působí destruktivně. Neodpuštění člověka ničí, rozkládá a znepokojuje. Je zdrojem napětí a podrážděnosti. Neuzdravené křivdy se mění i ve zdroj ubližování druhým. Ať už totiž člověk chce nebo ne, předává to, co sám zakusil dále. Potřebuje se utrpení zbavit a tak ho přesouvá dál. Ono se k němu pak ale vždy navrací... Neodpuštění působí jako jed zasahující všechny oblasti života a vztahů: k Bohu, k lidem, ke světu a i k sobě. Projevuje se na úrovni osobní, na úrovni rodin, různých skupin i národů... Skrze odpuštění se naopak člověk stává vnitřně nezávislým na negativním vlivu zla. Ukřivdění pak ztrácí svou zničující moc.

Odpouštějte a bude vám odpuštěno. (Lk 6,37)

ODPUSTIT NELZE "NA POVEL"

Odpuštění není mnohdy jednoduchou záležitostí. Pocit křivdy člověka zasahuje v mnoha vrstvách. Proto zpracování křivdy a odpuštění musí proběhnout ve všech zasažených úrovních a oblastech lidského života. Rychlé a levné rady typu: "musíš hned odpustit", "zapomeň na to", "čas léčí rány" jsou neúčinné a k opravdovému odpuštění mohou vést jen zřídka. Vyrovnání se s křivdou, odpuštění a uzdravení je dynamickou záležitostí, která mnohdy potřebuje svůj čas.

KROKY NA CESTĚ ODPUŠTĚNÍ

Odpuštění je procesem, jehož motivem je spíše rozhodnutí, než pocity. Na počátku tohoto procesu je dobré uvědomit si svou hodnotu jako člověka i jako milovaného Božího dítěte a připomenout si, že i když se cítíme nemilováni a nedoceněni, Boží láska k nám trvá.

V Bohu je naše bezpečí a význam. Na cestě k odpuštění je třeba projít následující kroky:

- **PŘIZNAT SI POCÍŤOVANOU KŘIVDU**, negativní emoce a svá zranění. Přiznat si, že mi vzniklá situace vadí a že mě bolí. Přiznat si, že mám problémy odpustit a že možná viníkovi nepřeji rozhodně nic dobrého. V této první fázi je třeba před sebou své pocity nepotlačovat a nic si nenalhávat.
- **POJMENOVAT SVÉ POCITY, klidně se i politovat.** Tato fáze může být pro mnohé důležitá. Je možné si najít důvěryhodného partnera, před kterým můžeme své pocity slovně formulovat. Může jím být někdo blízký, náš zpovědník, ale i samotný Bůh. Důležité ale je, aby se v tomto kroku člověk necítil sám. Mohl by totiž upadnout do pastí nekončícího víru sebelitosti, který člověka uzavírá a znemožňuje jeho rozvoj.
- **POHLÉDNOUT NA KŘIVDU NEZAUJATĚ** z jiného úhlu, nahledu, či odstupu. Připustit si, že vzniklá situace může mít i jiná hlediska, než ta, která vidíme úhlem svého pohledu. Uvědomit si, že ukřivdění je obecnou lidskou záležitostí.
- **SNAŽIT SE POCHOPIT TOHO, KDO NÁM UBLÍŽIL.** Možná, že dotyčný člověk nejedná vědomě zle. Jeho jednání třeba ovlivňuje jeho podvědomí a špatné zkušenosti. Často lidé jednají zle, protože ani jinak neumějí. I Ježíš se na kříži modlil: "Otče odpusť jim, neboť nevědí co činí" (Lk 23,34).
- **ROZHODNOUT SE NEŠKODIT A ZŘÍCI SE POMSTY.** Nepřát, ani nepůsobit viníkovi zlo. Rozhodnout se ho přijmout jako člověka, bez ohledu na jeho vinu. Nemluvit o něm zle před lidmi.
- **ŽEHNAT.** Žehnání znamená svolávání Boží přízně na dotyčného. Tím i křivdu předáváme Bohu.

Když člověk odpustí, neznamená to, že k druhému musí okamžitě pociťovat kladné city. Odpuštění je někdy delší proces, ve kterém se pocity mohou zákonitě opožďovat.

Jeden druhému odpouštějte, jak i Bůh odpustil vám. (Ef 4,29)

OKÉNKO DO SVATÉ ZEMĚ

T A B G H A

Místo, které dnes navštívíme, se nachází na severozápadním břehu Genezaretského jezera, na svazích hory Blahoslavenství, v milovaném místě Ježíšova působení. V oblasti, kde učinil svou mocí nejvíce svých zázraků.

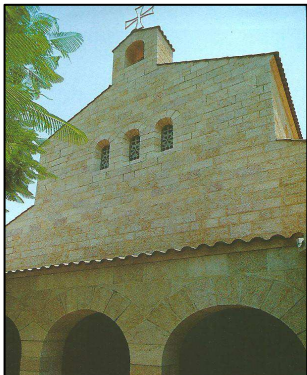
Název tohoto místa je arabskou verzí řeckého slova, jehož význam je „sedm pramenů“ (Heptapegon). Tabgha tedy znamená - pramen. Nachází se zde několik léčivých pramenů obsahujících síru, dříve velmi využívaných k léčení kožních nemocí. Podle tradice byl v jednom z nich vyléčen Job z malomocenství.

Pozoruhodností Tabghy, která přitahuje zájem návštěvníků, jsou dvě místa. Kostely, připomínající dvě události z Ježíšova působení (rozmnožení chlebů a ryb, primát svatého Petra).

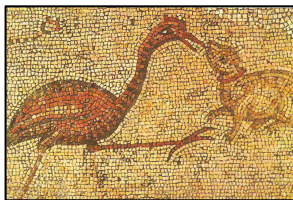
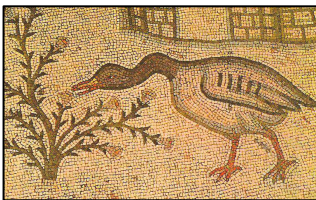
Když nastal večer, přistoupili k němu učedníci a řekli: „Toto místo je opuštěné a už se připozdilo. Rozpusť proto zástupy, ať se rozejdou po vesnicích a koupí si něco k jídlu.“ Ale Ježíš jim řekl: „Není třeba, aby odcházeli. Vy jim dejte jíst!“ Odpověděli mu: „ Máme tady jenom pět chlebů a dvě ryby.“ Ježíš řekl: „Přineste mi je sem.“ A rozkázal, aby se lidé posadili v trávě. Potom vzal pět chlebů a ty dvě ryby, vzhledl k nebi a požehnal, lámal chleby a dal je učedníkům a učedníci zástupům. Všichni se najedli dosyta a ještě sesbírali plných dvanáct košů zbylých kousků. Těch, kdo jedli, bylo na pět tisíc mužů kromě žen a dětí . (Matouš 14,15-21)

BAZILIKA ROZMNOŽENÍ CHLEBŮ A RYB

Bazilika Rozmnožení chlebů a ryb stojí na místě původního byzantského kostela ze čtvrtého století. Kostel stojí na místě, kde Ježíš vykonal jeden ze svých zázraků, o němž psali všichni čtyři evangelisté.

Chrám patří do správy německých benediktinských mnichů. Kostel je známý také díky své mozaikové výzdobě, která patří mezi nejpečnějši a nejlachovanějši ve Svaté zemi.

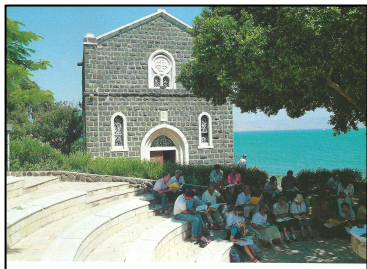
Pod hlavním oltářem vyčnívá kus skály, na kterém Ježíš učinil zázrak. Před oltářem je pak krásná a známá mozaika, znázorňující samotný zázrak - koš s chleby a dvě ryby.

Nejocetňovanějši a nejznámějši mozaika je určitě ta před hlavním oltářem. Právě ona symbolicky zobrazuje zázrak, po němž je bazilika pojmenována: zobrazuje koš plný pecnů chleba mezi dvěma rybami. Pod hlavním oltářem, vyčnívá kus skály. To je to místo, Ježíšova zázraku.

CHRÁM PRIMÁTU SVATÉHO PETRA

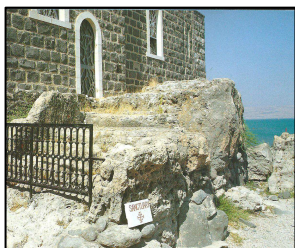
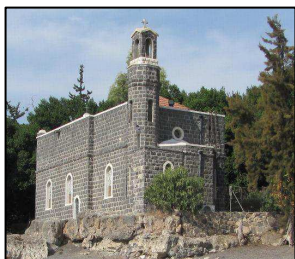
V nejtěsnějši blízkosti baziliky Rozmnožení chlebů se nachází další významné místo – bazilika Primátu sv. Petra. Místo Ježíš se svými učedníky dobře znal a také tam s nimi často pobýval. Událost, která se zde připomíná se odehrála ale až po Ježíšově zmrtvýchvstání.

Ježíš se zde potřetí zjevuje učedníkům. Čekal na ně po jejich nočním neúspěšném rybolovu a posílá je na moře ještě jednou (víme i kolik tehdy ulovili ryb). Zde připravil svým učedníkům také hostinu. Zde se třikrát zeptal Petra: „Šimone, synu Janův, miluješ mě?“ A právě zde, na tomto místě ustanovil Petra budoucí hlavou církve.

Celý příběh z tohoto místa si můžeme přečíst v Písmu (Jan 21,1-17).

Tento křesťanský chrám Primátu svatého Petra byl postaven františkány ve čtyřicátých letech minulého století z tmavých bloků čedičové skály. Je to již pátá stavba nad pamětnou skálou, postavená na tomto místě.

Uvnitř chrámu můžeme vidět onu skálu, která nese název Mensa Christi, což znamená Oltář Páně, nebo též Stůl Páně. To proto, že právě tady, podle tradice, připravil Ježíš svým učedníkům upečené ryby a zde, ve svém oslaveném těle, s nimi také naposledy pojehl.

Papež Pavel VI. při návštěvě Svaté země v roce 1964 ulehl na tuto skálu a usedavě plakal. Uvědomoval si zde velkou zodpovědnost svého poslání. Tento výjev je motivem mozaiky, umístěné v komplexu chrámu. Další mozaika znázorňuje návštěvu papeže Jana Pavla II. v roce 2000. Současný svatý otec Benedikt XVI. uctil toto místo v květnu roku 2009.

RYBA SVATÉHO PETRA

Jen malý kousek od kostela Primátu svatého Petra je místo, kterému není lehké odolat. Je to zájezdní restaurace. Prioritou nabídky je „Ryba svatého Petra.“ Mohla by se čekat speciální úprava nějaké ryby, ale není tomu tak. Jedná se o rybu, kterou vylovil Petr na Ježíšův podnět.

Ta měla v puse peníz, který potřebovali. Ryba je zvaná tilapie nilská, nebo též tlamoun. Patří mezi nejchutnější ryby a nemá moc kostí. Tato stála 20 dolarů a byla skvělá.

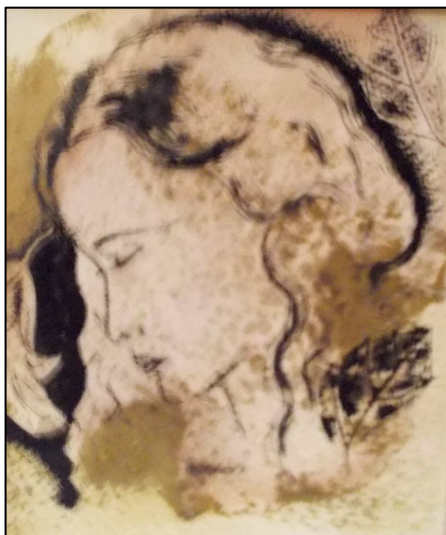
připravila Marie Ohrálová

NEDĚLNÍ POVÍDKA K ZAMYŠLENÍ

STARÝ PŘÍBĚH.

„Jsou příběhy, které se nás dotknou,“ vyprávěl K.M. „a my si ten dotyk neseme v duši jako velký dar...”

Můj přítel se rozhodoval mezi dvěma dívkami, které jej milovaly, mezi jednou, která byla bohatá, a druhou, která byla chudá. Ta první měla otce řezníka, a šikovného, bydlela v krásné vile, a ta druhá byla chudá, sirotek, žila v dětském domově.

Studovali jsme tehdy na filozofické fakultě, a tak by se zdálo, že přítel – - filozof se bude ve svém životě orientovat. Jenže něco jiného je vědět, co bychom měli udělat, a něco jiného bývá to, pro co se rozhodneme.

Tu chudou dívku – krásnou – měl přítel velmi rád a ta druhá měla velmi ráda jeho. Přítel byl čestný člověk, a tak byl na vážkách.

První dívku brával na koncerty, zpravidla když dostal stipendium a měl trochu peněz, a ta druhá naopak zvánala jej na oslavy svých rodičů.

„Člověče, já jsem vůl,“ řekl mi přítel, když přišel z oslavy u bohaté dívky a vyprávěl mi o přepychu, který v té vile nalezl, líčil mi, jak by si žil, kdyby si onu dívku vzal.

Váhal.

Cosí jej přitahovalo k té chudé dívce, cosí jej přitahovalo k bohatství té druhé dívky a on se stále nemohl rozhodnout.

Je mnoho těch, kteří by se nerozmýšleli a užívali výhod, jaké přinášejí obě dvě milující dívky, přítel byl však, jak jsem už jednou řekl gentleman. A když se člověk narodí jako gentleman, už se toho nezbaví.

A tak byl ve velmi trapném postavení: věděl, že pokud se rozhodne pro jednu z nich, ztratí výhody, které by měl v tom druhém svazku..

Já i on jsme měli společný pokoj na koleji, a tak jsem byl svědkem jeho váhání a výčitek svědomí. Když si vyrazil s tou první, vracel se celý proměněný, šťastný a uvolněný, když si vyšel s tou druhou, která mu často telefonovala a jezdila s ním ke koleji ve své limuzíně, vracel se zamyšlený.

Věděl, že když se rozhodne pro tu druhou, zbaví se finančních starostí a nebude muset vydělávat na to, na co bude muset s tou druhou, na byt a nábytek a tak dál. A tak mu vlastně přibude tolik možností, které ta první, ta, kterou by si vzal radši, odsekne od jeho života...

Jenže věděl, že se bude muset vzdát toho, čeho se vzdát nechce.

„Kdybych byl děvkař, měl bych to jednoduchý, proč jen jsem se nemohl narodit jako děvkař,“ říkával mi, když jsme spolu o jeho rozhodnutí, které mělo brzy nastat, dumávali na koleji.

Okna naší koleje vedla na hřbitov a to v příteli probouzelo hloubavost.

Věděl, že když se rozhodne pro tu druhou, ztratí lásku a získá možnosti, když se rozhodne pro lásku, ztratí možnosti, obojí se mu zdálo nesnesitelné.

A věděl...

Když se rozhodne, nepůjde ono rozhodnutí vzít v žádném případě zpátky, jakmile na jednu cestu vejde, druhá se rozplyne. Nechtěl ztratit to ani to a uvědomoval si svou neřešitelnou situaci, tu, jaká je ostatně jádrem každého života – abychom něco získali, musíme se něčeho vzdát...

Připomínal mi doktora Fausta, o kterého v loutkových hrách zápasí dvě síly a přetahují a přetahují se o něj, každá ho vybízí, aby se rozhodl pro ni, jen pro ni.

Já jsem si myslel, že kdybych byl na jeho místě, rozhodl bych se hned, jenže věděl jsem, že kdybych byl na jeho místě, ztratil bych jasnost pohledu, jakou mám nyní.

To je na rozhodování nejzákladnější, vždycky víme, co by měli dělat ti druzí, málo kdy víme, co bychom měli dělat my...Jak snadno se žije podle zjednodušeného pohledu těm druhým, jak těžký život máme my, říkáme si - a ti druzí si totéž myslí o nás...

Nakonec se přítel rozhodl.

Pro tu chudou.

Měli svatbu hned po promoci a bydleli spolu v malém pokoji na předměstí, jeho žena brzy čekala dítě a on považoval za velké štěstí, když se mu podařilo vyměnit jejich pokoj za dva, jistě vzpomínal na honosnou vilu své bývalé nápadnice.

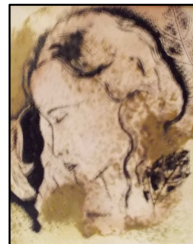
Přišel rok 1989.

Zjistil, že ona dívka, pro niž se rozhodl, patří k jedné z nejbohatších rodin z jižní Moravy, že pochází z rodiny, kterou bývalý režim ožebračil, hospodářsky zlikvidoval.

A nový režim jí vrátil křídla. Po dědečkovi, který zahynul v komunistickém koncentráku, kam byl jako boháč odsouzen, zbyly vnučce nároky na jeho majetek. Došlo k restitucím a příteli nezbývalo než žasnout, když mu najatý právník hlásil další a další domy a další a další pozemky, které jeho ženě budou vráceny.

Pozval mě na křtiny svého druhého dítěte.

Shodou okolností jsem krátce před tím potkal onu bohatou dívku, která ho vábila, onu dceru řezníka. Lamentovala, že neví, co bude dělat, její otec přestal být v nových poměrech mocným dodavatelem masa prominentním zákazníkům, ztratil bývalé postavení, ona sama pracovala jako úřednice. Zatrpklá úřednice... O vilu přišli, získali ji jakýmsi nečistým tahem a bývalý majitel, emigrant, ji v soudním procesu vyhrál zpátky. Křtiny přítelova druhého dítěte se slavily na malém moravském záměčku, kde přítel se ženou už několik měsíců bydlel.

Byly to velmi slavné křtiny.

A já, kmotr novorozeněte, jsem měl příležitost si z přítelem popovídat tak, jako jsme to dělávali na našem kolejním pokoji.

Večer před mým odjezdem z Moravy jsme usedli v zámeckém parku a pokuřovali doutníky. Byla krásná jarní noc a my jsme hovořili o tom, co jsme za poslední léta zažili, a já jsem mu blahopřál, že se rozhodl...

Pro svou lásku.

„Myslel jsem si,“ řekl mi můj přítel, „že jsem vůl, když se rozhoduji proti svým zájmům, a řeknu ti, že ty roky byly dost zlé, než jsem se trochu vyhrabal z dluhů.“

Věděl jsem, že na malý byt, který získal na pražském předměstí pro svou ženu a malé dítě, se hodně zadlužil.

Jenže teď to byla pohádka – díval jsem se na rozsvícená okna záměčku, planula v pozadí rozlehlého parku...

A cítil jsem dotyk velkého, vzrušujícího poznání.

Dotyk velkého příběhu.

Jak to říkávala má stará moravská prateta, jak mi to tak často říkávala? Hledej lásku a ostatní ti bude přidáno...

Myslíme si, že jsme hloupí, že jednáme proti svým zájmům, když neopouštíme ty, které milujeme.

A zatím...

Zatím jsme moudří. Moudrost je něco dokonale jiného než chytrost.

Dívali jsme se na hvězdy a mlčeli jsme.

Druhý den jsem odjížděl od svého přítele a uvědomoval jsem si, že tenhle příběh mohu těžko někomu vyprávět, lidé nebývají zvyklí, že velký mechanismus pohádek platí i dnes.

Moudrost je prostá, moudrost je vlastností dětí a těch, kdo nezrazují lásku, a pokud se něco na tomto světě nakonec vyplácí, je to stejně, jako to vždy bylo, právě jen tohle:

Nezradit, co milujeme.

vybrala a upravila Marie Ohrálová

VE ŠKOLE JEŽÍŠOVĚ

Téma setkání: **Mojžíš – důvěra v boží vedení**

Termín setkání: **Středa 13. února 2013**

Čas a místo setkání: **17:45 ve Farním sálu**

Texty k nastudování:

• Ex 3,1-15	Hořící keř
• Ex 14, 10-16	Vztáhni hůl nad moře
• Ex 17, 1-7	Voda ze skály
• Ex 20, 1-17	Desatero
• Num 11, 10-17	Copak je to můj lid
• Dt 34, 1-5	Mojžíšova smrt na hoře Nebo

=====

ÚČELOVÉ SBÍRKY V MĚSÍCI ÚNORU

Sbírka NA OPRAVU VARHAN

– neděle 17.2.2013

Sbírka HALÉŘ SV. PETRA

– neděle 24.2.2013 – odesílá se v plné výši pro pastorační potřeby papeže

– Troška humoru

- V restauraci hotelu se baví veselá společnost vyprávěním vtipů.
- „Víte, jaký je rozdíl mezi kokosovým ořechem a Skotem?“
- „To nevím...“
- „Kokosový ořech vám poskytne vždycky něco k pití, Skot ale nikdy.“
- Velký smích.
- Vtom u sousedního stolu vstane cizinec a povídá:
- „Promiňte, že vyrušuji. Jsem totiž Skot. Chcete se napít?“
- „Ano, rádi,“ nadšeně přikyvuje společnost.
- „Tak si jděte koupit kokosový ořech!“

V jednom skotském kostele při nedělní mši svaté vybíral kostelník do klobouku na opravu kostela. Obešel celý kostel, ale nikdo nic nedal. Když to viděl pan farář na konci mše svaté, s radostí poznamenal: „Děkuji ti, Bože, že jsem dostal nazpět aspoň svůj klobouk.“

Skotský průvodce provádí turisty oblastí, kde jsou skalní průrvy, jeskyně a propasti.

„Jak vlastně vznikly tyto díry do skal,“ ptá se jeden z turistů.

„No, to na začátku minulého století zapadl zdejšímu rodáku, Mac Alisterovi, do jedné skalní škvíry zlaťák a večer pak o tom vyprávěl v hospodě.“

– *Můžeš si malovat*

- Maminka se ptá syna: „Tak co, Kájo, jaké jsi dostal vysvědčení?“
- „To je přece jedno, mami,“ odpovídá Kája, „hlavně, že jsme všichni zdraví.“

–

Marie Ohřálová

At „NEDĚLNÍČEK“ vnese do Vašich rodin příjemné, pokojné
a sváteční chvíle

**„Ukázka, jak jednoduše může vypadat připravený stůl
při návštěvě nemocných.
Rád bych se ještě k tomuto tématu vrátil.“**

Pavel Kuchař, farář

Vydavatel:

Římskokatolická farnost Dolní Benešov, Nám. Cypríána Lelky 74, Dolní Benešov 747 22
Připravuje pro vás „Tým Nedělníčku“ P. Mgr. Pavel Kuchař, farář, Věra Dudová, Marie Ohrálová
email: nas.nedelnickek@seznam.cz internetové stránky: <http://farnost-dolnibenesov.webnode.cz/>
vychází první neděli v měsíci za dobrovolný příspěvek.

Zapsáno do evidence periodického tisku Ministerstva kultury pod číslem MK ČR E 19917